

Verdens nød - åndelig nød

Innledning

"For bedrøvelsen etter Guds sinn virker omvendelse til frelse, som ingen angrer. Men verdens bedrøvelse virker død." 2.Kor.7,10. Her fremkommer det at det finnes to former for nød. Den ene form for nød virker omvendelse til Gud. Den andre virker død. Det vil si evig fortapelse. Vi skal ikke her nevne den nød og tukt som kristne mennesker opplever. Det er kristne mennesker som opplever nøden så sterkt at de sier de kan ikke godta den måten Gud fører meg på. Så vokser bitterheten frem. De andre kristne har det så enkelt, hvorfor skal jeg ha det slik? Det er et emne for seg å trenge inn i.

Her skal vi berøre den nød som må skapes i et menneskes hjerte for at det skal komme i samfunn med Gud.

To slags former for nød

Når en leser spørrespalter, når en hører på samtaler mellom mennesker, når en hører deres vitnesbyrd, så er det en ting som slår én, at hva som er folks nød, har endret seg den senere tid. Før spurte de om de var frelst, fordi de var så redd de ikke var det. Én sa det slik *"at jeg er vokst opp i en kristent hjem. Jeg får ikke se meg løst og fri, alt er bare et ork nå, jeg føler meg som en hykler. Jeg er redd dommedag, og at når den dagen kommer, vil ikke Jesus kjenne meg."*

I dag fremstilles kristendommen mer som en lykkereligion. Det gjelder å være lykkelig, og være i harmoni og balanse med seg selv.

Før stod skyldspørsmål sentral. Jeg er en synder for Gud. *"Hva da? Har vi noe fortrinn? Nei, slett ikke! Vi har jo allerede anklaget både jøder og grekere for at de alle er under synd, som det står skrevet: Det er ikke én rettferdig, ikke en eneste."* Rom 3,9f. Det kommer en dag når jeg skal møte Gud. Hvordan skal det gå da? I dag ser mange på frelsesspørsmålet at de har funnet meningen med livet. Før var livet tomt, men nå er tomrommet fylt. Det er sant at når du er blitt frelst, så har du også funnet meningen med livet. Når en analyserer disse tingene, så ser en allikevel at det har kommet inn en ny nød blant folket. Folk spør ikke lenger etter en nådig Gud i den grad som de gjorde før.

Før søkte folk sjelesorg i større grad enn nå. I dag er det mer terapi folk søker. Folk kjenner på dårlig selvfølelse, de prøver å finne mening med livet, for det kjennes så tomt. De er plaget av ensomhet. Det er så vanskelig å være meg.

Når mange søker hjelp i dag, så går det på det allmennmenneskelige ting. Det ligger på det terapeutiske plan, der predikanter og prester skal opptre som terapeuter.

Vi har her i grove trekk skissert hva som skiller dagens mennesker ifra mennesker som levde før. Det er hevet over en enhver tvil, at det som er menneskets problemer, og hva de frykter for har endret seg fra tidligere.

"Forkynnelsen etter ofrets århundre"

Dette er overskriften over en artikkel som Jens Ole Christensen har skrevet. (gjengitt i Fast Grunn nr.4 - 2001.) Her siterer han Henrik Jensens bok: *Ofrets århundre* (Samlenes forlag, Danmark 1998). Boken handler om det 20. århundres mentalitetshistorie. Den tar utgangspunkt i den observasjon at det i vesten mot slutten av det 20.århundre er blitt "fint" å være offer. En er

offer for et eller annet. Livet mislykkes.

Forfatteren spør om "bakgrunnen for offermentaliteten": Han sier "offermentaliteten har røtter i dramatiske begivenheter i de siste hundre år. Her står første verdenskrig som "det store vannskille" i århundre. Denne krigen forandret dypt både tempoet og tonen i befolkningen. Bare få hadde forutsett den. Den innebar et offer av mennesker uten sidestykke i historien. Bare i året 1915 var tapstallene for England 300.000, Tyskland 700.000 og Frankrike 1000.000 – døde, sårede og savnede. Samlet tapstall var 9 mill. Hvis vi forutsetter at hver av disse menneskene hadde en omgangskrets på 100 personer (familie, venner, bekjente), kan vi se for våre øyne en enorm mental påvirkning av Europas befolkning.

Til dette bildet føyer det seg en rekke andre viktige elementer i tiårene etter krigen:

Sekulariseringen, endringen av balansen mellom kjønnene, det 20. århundres individualisme og den dermed forbundne massebevegelse (!), medienes dominans og karakterforandringer av mennesker som fulgte med når disse faktorene falt sammen: Vi blir i høyere grad engstelige, ensomme, styrt av omgivelsene, opptatt med å gjøre inntrykk på omgivelsene."

I den same artikkel nevner Christensen også den Norske sjelesørger: Øyvind Eide som har sagt: "Erfaring fra sjelesorg viser at det er få som søker hjelp i forhold til skyld, men mange som søker hjelp for skader og dype emosjonelle sår påført dem av andre." (tidsskrift for sjelesorg 1-2000). Denne artikkelen stadfester det vi omtalte ovenfor at folks nød har endre seg fra tidligere. "Mennesket lider ikke under følelsen av Guds vrede, men under kjenslen av at han ikke er til, ikke under sin synd, men under tilværelsens meningsløshet"

Endret Gudsbilde

Hva er grunnen til den endrede nød? Jeg tror det henger sammen med et endret Gudsbilde. Det er ikke lenger Gud som er problemet, men det er hvordan jeg skal lykkes og trives her i livet. Det går på hvordan jeg skal få hjelp med mine problemer og min nød. Vi blir i dag minnet om at hvis denne bedrøvelse og nød befinner seg på dette plan, så går du fortapt. Det er ikke Gud du frykter over alle ting. "For bedrøvelsen etter Guds sinn virker omvendelse til frelse, som ingen angrer. Men verdens bedrøvelse virker død." Luther sier i sin forklaring til første bud: "Du skal ikke ha andre guder foruten meg." at "vi skal frykte og elske Gud mer enn alt annet og sette vår lit til ham"

Hvis du frykter Gud, så vil det dominere over det andre som er ditt problem. Når det viktigste i ditt liv, ikke blir hvordan du skal bli frelst fra vreden, da forskyves tyngdepunktet der det skal ligge. Det kommer en dag da "det er menneskenes lodd én gang å dø, og deretter dom" Hebr.9,27.

Hvis dette ties eller svekkes i forkynnelsen, da forsvinner evighetsalvoret. Derfor må evighetsalvoret alltid høre med til en sann forkynnelse av Guds Ord.

Grunnen til at evighetsalvoret er borte for mange, er nok det som forstander Hans Erik Nissen skrev i Båndet nr.7- 2001: "Forkynnelsen er skredet fra at være både vækkelses-og bekræftelsesforkyndelse til at blive næsten udelukkende bekræftelses- og trøsteforkyndelse. - Uden vækkelsesforkyndelse bliver en kristen tilfreds med sig selv. Det er vi ikke kaldet til. Det er Jesus vi skal finde vor hvile og glæde i – ikke vor egen kristendom"

Det fortelles om en prest som ble ringt opp etter en radiogudstjeneste av en mor. Han fikk spørsmål om det han hadde forkynt var nok å dø på. Hun forteller at hun og datteren satt og hørte på presten. Rett etter gudstjenesten falt datteren dø om. Så lurte moren på om det presten hadde forkynt var nok å dø på? Det er evighetsalvoret.

Vi skal hjelpe folk i nød. Vi skal ikke ta det lettvent på deres problemer. Men allikevel er vi ikke

satt til å svare på alle folks spørsmål og behov. Vi skal være evighetsorientert i alt vi foretar oss. Det er himmel eller helvete det dreier seg om.

Gudsfrykt – menneskefrykt

Vi mennesker frykter for så mange ting. Noen er redd for å være alene, andre er mørkredd, redd for å bli arbeidsledig, redd for forurensing, redd for å bli gammel. Andre frykter atomkrig.

Andre igjen frykter fremtiden og døden.

Da syndefallet kom inn i verden skjedde det en forskyvning i hvem du frykter. Gud taler klart i sitt ord hvem vi skal frykte. *”Men til dere, mine venner, sier jeg: Frykt ikke for dem som slår legemet i hjel og deretter ikke kan gjøre mer. Jeg skal vise dere hvem dere skal frykte: Frykt for ham som har makt til å slå i hjel og til deretter å kaste i helvete. Ja, sier jeg dere: Ham skal dere frykte.”* Luk 12,4f. Det er Gud du skal frykte. Det er Han som har makt til å kaste i helvete. Det er helt andre ting som holder folk vakne om nettene, enn frykten for Gud, og hvordan de skal finne en nådig Gud. Rom.13,7.

Luther sier at *”Gud vil ikke at frykten alene skal herske, men vil at en i all hjertets nød skal holde fast ved håpet om hans barmhjertighet”* (Luther).

Salme 25.14 - Salomos Ordsprog 10.27. Vi skal *”Fullende vår helliggjørelse i Gudsfrykt!”* (2.Kor.7.1).

Verdens nød

Vi leser om Faraos da han nektet Israel folket å reise ut i fra Egypt. En dag *”kalte Faraos til seg Moses og Aron og sa: Gå og ofre til deres Gud her i landet! Men Moses sa: Det er ikke rett å gjøre slik. For det vi ofrer til Herren vår Gud, er en styggedom for egypterne. Om vi nå like for egypternes øyne ofret det som er en styggedom for dem, ville de da ikke steine oss? Vi vil dra tre dagsreiser ut i ørkenen og ofre til Herren vår Gud, slik han har sagt oss. Da sa Faraos: Jeg vil la dere fare, så dere kan ofre til Herren deres Gud i ørkenen. Men dere må ikke dra langt bort. Be for meg!”* 2.Mos 8,25-28. Her uttrykkes det en slags form for nød, der han sier: *”Be for meg!”* Så sendes det forskjellige landeplager, men Faraos hjerte er forherdet, og vil ikke bøye seg. Så sies det i 2.Mos.9,27 og 10,16: *”Da sendte Faraos bud og lot kalle til seg Moses og Aron, og han sa til dem: Denne gang har jeg syndet! Herren er den rettferdige, jeg og mitt folk er onde.”* *”Da sendte Faraos i hast bud etter Moses og Aron. Han sa: Jeg har syndet mot Herren deres Gud, og mot dere.”*

Vi ser at denne angeren over synden ikke stakk så dypt. Denne nød var bare en bedrøvelse som virket død.

Det samme ser vi også når det gjelder Judas Iskariot, han som forrådet Jesus. *”Da Judas, som forrådde ham, så at Jesus var blitt domfelt, angret han. Han kom tilbake til yppersteprestene og de skriftlærde med de tretti sølvpengene, og sa: Jeg har syndet da jeg forrådde uskyldig blod! Men de sa: Hva kommer det oss ved? Det blir din sak. Da kastet han sølvpengene inn i templet, og gikk bort og hengte seg.”* Mt. 27,3-5. Dette var ikke en anger og bedrøvelse som drev han til Jesus.

I boken ”Våre lamper slokner” av J.F.Løvgren som handler om en menighet i endetiden, leser vi et avsnitt fra boken, der det var et forferdelig uvær og lyn og brak kom samtidig. Gamlefruen stelte med svigerdatteren som fekk en lett besvimelse av det forferdelige uværet. *”Fru Lina tok*

seg til hjertet. I en pause hylte hun: Det er dommedag, Anstein! Å! Å! Mor, be for oss. Da smilte den gamle et underlig smil. Jeg vil heller vente med det til det blir pent vær, sa hun rolig. Da vet vi bedre hva vi vil." Hvis en kan slå seg til ro uten omvendelse, når "uværet" er gått over, da stikker angeren ikke særlig dypt. De vender seg, men ikke mot det høye." Hos. 7,16.

Den rette nød

Skriften sier at skal et menneske bli frelst, må det skapes en bedrøvelse i ham. Jakob Traasdahl har sagt at *"ingen kommer til Kristus uten at den åndelige nøden driver han dit. Ingen blir hos Kristus lenger enn den åndelige nøden varer."* Vi ser også av Skriften at Herren bruker lidelse og nød, når Han skal omvende et menneske. *"I sin trengsel skal de lete etter meg" (Hos.5,15).*

*"Blir du selvforføyet, Har du alt deg bøyet Bort fra livets sti.
Bare de som kjenner Syndens nød seg vender
Hen til nåden fri" (sangboken nr.476,2).*

*"Når han herjet blandt dem, da spurte de etter ham og vendte om og søkte Gud" (Salme 78,34).
"Derfor bøydde han deres hjerter ved lidelser; de snublet, og det var ikke noen hjelpere. Da ropte de til Herren i sin nød; av deres trengsler frelste han dem." (Salme 107,12.13).
"Det vanskeligste er ikke kristendommen, men at man blir så syndig at man har bruk for den" (Søren Kierkegaard).*

Skal Herren få virke sann omvendelse så må nøden dypere enn at en sier: Det går ikke så bra med meg. Jeg har syndet. En må komme til det punkt der en sier: Jeg er fortapt! Det er sant at nøden frelser ingen, men den lager plass, slik at du skal få behov for Jesus.

Den bortkomne sønnen

I Lk.15,11-32 leser vi om to sønner. Den yngste sønnen bad om å få den del av boet som falt på ham. Så brøt han opp og reiste hjemmefra. Mens han var i det fremmede landet begynte han å lide nød. *"Da gikk han bort og holdt seg til en av borgerne der i landet, og han sendte ham ut på markene sine for å gjete svin. Han ønsket å fylle sin buk med de skolmer som svinene åt. Og ingen gav ham noe."* (v.15,16).

Det var en som sa at det var en god forkynnelse i det fremmede landet. For det står at ingen gav han noe. Det var en lykke. Hvorfor det? Hvis noen hadde gitt ham noe, da hadde han blitt værende i det fremmede landet. Da hadde han ikke kommet hjem igjen til farshuset. Derfor drev nøden han hjem igjen. Mange har en slags syndesorg, men nøden driver dem ikke til Jesus. *Men jeg gleder meg nå, ikke over at dere fikk sorg, men fordi dere ble bedrøvet til omvendelse. For den sorg som kom over dere, var av Gud, for at dere ikke skulle lide noen skade på grunn av oss."* 2.Kor.7,9.

Gir du de uomvendte noe, slik at de ikke kommer hjem igjen til farshuset, og blir frelst, men slår seg til ro i den tilstand de er i?

Når noen har bøyd kne på et møte, og sier ja til Jesus at de vil følge ham. Da sier predikanten: Nå er du blitt et Guds barn. Gud velsigne deg.

Sett nå at vedkommende ikke var blitt frelst, for det kommer ikke Ann på den som vil, eller den som har sagt ja til Jesus. Men det beror på om Den Hellige Ånd ved Ordet, har fått åpenbart Jesus for ditt hjerte.

Hva har skjedd da? Da har predikanten gitt ham noe i det fremmede landet. Så slår de seg til ro

uten omvendelse. Og de er mye vanskeligere å berge etterpå.

De fekk en falsk trøst av hva sann kristendom er.

Kjære deg! Du veileder vel ikke folk til fortapelsen? Predikanten i Rogaland i forrige århundre Svend Foldøen, sa en gang på et arbeidermøte at vi kan sende folk til helvete med sin forkynnelse.

De gamle predikantene var ikke bare fornøgd når de hadde bøyd seg, og hadde bekjent Jesusnavnet. Det var ikke nok. De hadde en liste i sin Bibel over dem som hadde bøyd seg. Når de bad, sa de: *"Kjære Gud, du må vise de Jesus"* Måtte vi lære av dette, slik at dette også ble vår bønn.

"Ingen gav ham noe" Det var en lykke!

Måtte Herren alltid få stelle slik med oss, at vi alltid kommer slik i nød at vi alltid har bruk for Jesus under alle forhold.